

Komu:

FaVU VUT v Brně, Rybářská 125/13/15, 603 00 Brně

Od:

Miloslav Fekar MgA., Bezměrov 115, Kroměříž 767 01

Věc:

### **Oponentský posudek na práci Františka Žáčka – sochařský atelier I**

Je to jakýsi dětský sen vylézt na strom a čekat, že se všechny problémy vyřeší samy. Jako dítě si pamatuji, že jsem zalízal pod postel a v duchu toužil vylézt na obrovitánský strom a tam jen tak sedět. Když jsem to nakonec uskutečnil zjistil jsem, že vlastně už o nic dalšího nejde jen o ten pocit. Nahoru to jde totiž zlehka a rychle už už tam chcete totiž být. Ale potom to nastane – otázky, které si máte najednou všechny odpovědět a nevíte, jestli znáte odpověď. Na začátku se ptáte: „Mám závratě nebo ne, co když spadnu? Budou mít o mě strach? Co když neslezu?“ atd. A potom: „Proč jsem zde vlastně chtěl a musel vylézt?“ A až teď se najednou rozhlédnete, a ejhle vidíte a cítíte, že jste toho všeho součástí. Že nejste součástí jen lidské společnosti, což vás učí od batolete, ale že jste součástí i přírody a to ať chcete či nechcete.

Když mě pan Žáček oslovil o oponentský posudek dostalo se mi informace o jeho zálibě v stromohorozelectví. Jeho projekt stanu na stromě je mi velmi sympatický, miluji totiž stromy a představa života v koruně stromu je jaksi „pohádková“. Lození po stromech a říkat, že je to krásné je mi prostě velice blízké.

Co přesně vedlo k pane Františka Žáčka k vytvoření figur na stromě nevím. Možná hledá pocit člověka, které by mohli být spíše blízké psychicky k filmu „sedím na konáři a je mi dobře“, nebo k figurě pana Hanzlíka lezoucí na Dalešický pivovar ve filmu „Postřižiny“, či groteskní létající figury pana Gebaurea, či sci-fi obřadnost k posvátnému stromu ve filmu Avatár. To všechno mohli být různé cesty.

On zvolil ne realistickou figuru, která by spíše evokovala pocit člověka, ale figuru z proutí vrby čímž odkazuje na důraz její začlenění do přírody. Pro mě tím říká, že tam sedí už mnoho let. Jakoby se stala součástí koloběhu přírody. Že snad má zarůst a stát se součástí stromu rostoucího jako jmelí na stromě. A jak je jmelí jediným stromem rostoucím na stromě tak je Žáčkův objekt jediným druhem vrbo-člověkem žijícím ve stromech. Pro výsnění takové představy je velice důležitá instalace. Je otázkou, jestli těch figur by mohlo být více či nemají sedět právě na vrbě, když jsou z vrby. Je otázka či mají rozvázně, zamyšleně sedět, obřadně, posmrtně ležet, rozverně, snově nebo sebevražedně létat. Ukazuje se, že toto téma má mnoho zajímavých perspektivních výrazových cest. A je na panu Žáčkovi jakou z nich se dá toto téma v budoucnu rozvíjet. Přeji mu v tom mnoho úspěchu.

Děkuji za možnost připomenutí onoho dětského pocitu a touhy vylézt na strom a pocítit pokoru k přírodě. Už se velmi těším, jak si za dva měsíce vylezu na svůj velký strom uprostřed sadu a utrhnu si první třešni srdcovku a spokojeně vyplivnu pecku.

V Bezměrově 9.5. 2012

  
Miloslav Fekar, MgA.